

**Budapest-Budafoki
Református Egyházközség**

HÍRLEVELE

2016. reformáció

Az emlékezés fontossága

***Nagy Péter beszéde, mely elhangzott
dr. Takács Pál emléktáblájának leleplezésekor***

Ünneplő Gyülekezet,
Kedves Vendégek, Hölgyeim és Uraim!

A Jelenések könyvében olvasunk a hét pecsét feltöréséről. E pecsétek a történelem titkát őrzik, miközben események zajlanak, melyekhez viszonyulni kell és fel kell készülni az embereknek, közösségeknek. Az ötödik pecsét feltörése után a mennyei oltár alatt a mártírok lelke kiált igazságos ítéletért, hiszen vérrük, mint Ábel vére az égre kiált a káini gaztett után. A mennyei hang inti őket: „nyugodjanak még egy kis ideig, amíg teljes nem lesz azoknak a szolgatársaknak és testvéreknek a száma, akiket ugyanúgy megölnék, mint őket.” Azt jelenti ez, hogy még mindig rejtve marad sokaknak a sorsa, még nincs vége a sornak. A kép vallási és politikai egyszerre: a római hatalom dühödten üldözte a krisztushívőket.

Dr. Takács Pál kiállása keresztyén kötelességtudatából fakadt és egy mélységesen istentelen hatalom gondolta őt örökre eltüntetni a világból. Ez ma itt reménység szerint végleg meghíúsul. Ám világosan kell látni, hogy az ő emlékének ápolására,

áldozathozatalának felelevenítésére a rendszerváltozás után is 27 évet kellett várni.

Legyen ez számunkra figyelmeztetés, felhívás az emlékhelyek kialakításának szükségességére, és főként mártírjaink és példaképeink emlékének ápolására. Ha nincs családi emlékezés, nem lesz nemzeti emlékezés sem, ha nincs nemzeti emlékezés, nincs kultúra sem, nincs önazonosság, ennek híján nincs képesség az önrendelkezésre sem. A sajátos és csak egy-egy nemzet szellemi-lelki műhelyében teremtett érték az, amely egyben erkölcsi rendet is teremt: „...minden ország támasza, talpköve a tiszta erkölcs, mely ha megvész, Róma ledűl, s rabigába görnyed.”

Ezért kell folytonosan hadat viselni a feledés ellen. A görögök a felejtést isteni adománynak tekintették, ezzel szemben a bibliai örökség folytonosan emlékezésre hív. Az emlékezés a forrása a változni tudásnak, a bűnbánatnak, a hálaadásnak és a jövő nemzedékei tanításának. Ma, amikor fejünket lehajtva emlékezünk dr. Takács Pálra, mindezt cselekedjük. A mártírokra való emlékezés nélkülözhetetlen tükre a szellemi-erkölcsi megújulásnak. Visszateszünk egy darabot a talpkőbe, azzal a meggyőződéssel, hogy ezt nem hiába tesszük. Az kerül vissza, amelyért dr. Takács Pál az életét, szabadságát, boldogságát, karrierjét áldozta. Mindezért életében semmilyen köszönetet, elismerést nem kapott. De lehetetlen dolog, hogy az utánunk következő generációk azt lássák, hogy ez lenne az érvényes rendje a világnak.

Ma leróttunk valamit abból, ami nem csak az előttünk járók iránti kötelességünk, de az utánunk következő nemzedékek felé is ugyanolyan komoly és szép kötelességünk.

A „Szabadulás/Szabadítás Éve” záró negyedéve (gondnoki beszámoló)

2 Kor. 1, 21 *„Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az.”*

Szeptemberben újra kezdődött a tanév és sokféle munka, tevékenység dandárja. Sokan félelemmel, aggódással tértek vissza a nyaralásból. Aztán beindult az élet és ilyenkor, október végén már a karácsonyi ünnep felé igyekezünk. Közben megérkezik a megfázás, a betegségek időszaka is. Én is repedtfazék hanggal, izzadva ülök az ágyban, mikor ezeket a sorokat írom. Időről időre várjuk a megerősítést, a lendületet. Erre kiváló alkalom, ha az október végi ünnepkörben (23, 31) végiggondoljuk azoknak az elődeinknek a történetét, akik nehezebb körülmények között is hitelesen tudták elfogadni és megélni Krisztus erőt adó kegyelmét.

Szeptember 2-3-án idén ismét felállítottuk a Szőlőskert program sátrait a most már dr. Takács Pálról elnevezett parkban. Idén új fellépőként üdvözölhettük a Misztrál együttest, akikért még Vác-ról is eljöttek hozzánk. Köszönöm a sokféle programban közreműködő több mint 100 munkatársunk odaadó szolgálatát. Várjuk jövőre az új ötletek kimunkálóit és végrehajtóit.

Testvérgyülekezetünkben Mezőpaniton az új lelkész, Kovács Tibor beiktatásán szeptember 25-én gyülekezetünk Barber Jánosné (Elvira néni), Fehér István presbiter, Horváth Rebeka tanítónő, férje Németh Tamás iskolalelkész, Váradiné Sipos Judit hitoktató és jómagam jelenlétével képviseltette magát. Felemelő volt a teli templom közösségében együtt ünnepelni. A nevezetes, mintegy három órás alkalmon a gyülekezetünk által adományozott millezcentenáriumi emlékHzászló és nemzeti lobogó is kitűzésre került. A köszöntők közül (létszámával is) kiemelkedett a kolozsvári református kollégium kórusa. A közel 150 fős közebed után indultunk haza 17h30 körül és rövid alvás után, de hálátelt szívvel mehettünk dolgozni. A mini buszt Pál Sándor testvérünk cége bocsátotta rendelkezésünkre.

Ónodi Szabó Lajos építész testvérünk február végén beadta engedélyezésre az iskolánk felújítására és bővítésére vonatkozó tervet. Az engedély szeptember közepén emelkedett jogerőre. Az iskola-felújítás kiviteli tervei remélhetőleg hamarosan elkészülnek és a decemberre várható szerződéskötés, majd az ezt követő közbeszerzés után kezdődhet reményeink szerint az építkezés.

Az új óvodások befogadó istentiszteletére szeptember 18-án, a hittan tanévnyitó és a táborozók találkozójára pedig október 2-án 17 órakor került sor.

Szeptember 23-án este a Sursum Corda rendezvénysorozat keretében templomunkban adott koncertet az Ars Nova Sacra kórus és Felletár Melinda hárfaművész.

A zsoltáros istentisztelet (vespera) rendszerint úrvacsorai előkészítőként is szolgál. Az idei tanév első alkalma október 1-én volt. Következő alkalom pedig november 5-én lesz. Köszönjük Papp Anette és csapata szolgálatát. Kérem a testvéreket, hogy lelkebben éljenek ezzel a lehetőséggel, amit kerületünk Önkormányzata is támogat.

Október 21-én a kerületi önkormányzat támogatásával, a Takács család képviselői, a XXII. és a XI. kerület polgármesterei és kerületünk országgyűlési képviselője jelenlétében avattuk fel dr. Takács Pál emléktábláját volt munkahelye, az SZTK (ma tudógondozó) külső falán. Köszönjük Kökény Gergely közreműködését a finanszírozó pályázat bonyolításában. Az ünnepséget a Kempelen Farkas Gimnázium tanulóinak a városháza dísztermében adott műsora is színesítette. Gyülekezetünk képviselőiben lelkészünk, Nagy Péter mondott beszédet.

Október 29-én lesz az első őszi templom takarítás parti, ami kiváló alkalom a gyülekezet közösségébe való bekapcsolódásra. Erre is hívjuk, várjuk régi és új tagjainkat.

Október 30-án este Borsányi Márton és Eva Saladin koncertjére várjuk a zeneszeretőket.

Október 31-én a Reformáció ünnepén az evangélikus templomban gyűlünk össze.

November 20-án tervezzük intézményeink új munkatársainak a fogadalmátétét.

Az adventi gyermekműsorra november 27-én 15 órára várunk kicsiket és nagyokat.

A havi egyszeri óvodai csoportok fogadására és az ajtónyitó istentiszteletekre is hívunk mindenkit, hogy segítsük a gyülekezet és intézményei szerves kapcsolódását.

Kérem a testvéreket, hogy a www.feltamadas.hu honlapunkon kövessék az eseményeket. Örülök annak, hogy legalább egy testvérünk már a honlap megismerése után kapcsolódott be a gyülekezetünk életébe.

Egyházmegyénk és az önkormányzat támogatásával a **templom** bádogozásának felújítása befejeződött. A következő lépés az ablakok felújítása, amihez türelmes és alapos lakatost keresünk. Aki ismer ilyen szakembert, kérem, hozzon össze vele! Sajnos keresésünk eddig nem járt eredménnyel.

Egyházunk gazdasági törvénye szerint az **egyházfenntartási járulék** (nem adó!) ajánlott minimál összege a jövedelem 1%-a. Köszönjük, hogy a testvérek anyagilag is hordozzák gyülekezetünket. Továbbra is kérjük, hogy ki-ki lehetőségeihez mérten, havi rendszerességgel vállalja az anyagiakban megnyilvánuló hálaáldozatot. Ennek köszönhetően gyülekezetünk gazdálkodása stabil.

Hívom a testvéreket az *intézményeinkért tartott imaközösségre* is. (Ennek időpontja minden hónap harmadik vasárnapján istentisztelet előtt fél tíz, toronyszoba)

Sok kisebb és nagyobb esemény igényelte figyelmünket az elmúlt időszakban és Karácsony felé közeledve még több alkalomra számíthatunk. Hálás vagyok azért, hogy minden feladathoz megadta Urunk a munkatársakat. Erre hívok minden olvasót, hogy találja meg azt a rendszeres szolgálatot, amivel erősítheti közösségünket.

2 Kor. 1,24 „... munkatársai vagyunk örömtöknek, mivel szilárdan álltok a hitben.”

Budafok, 2016. október 26.

Áldás! Békesség!

Németh Géza gondnok

Bemutakozik hatodéves teológusunk

Az istentiszteletek és a különböző gyülekezeti alkalmak során már láthattuk egymást. Sokakkal már beszélgettünk, sőt néhány gyülekezeti taggal már szolgáltunk, és imádkoztunk is együtt. Most mégis néhány mondatban szeretnék bemutatkozni. Ferencz Lilla vagyok, a gyakorlati évemet töltöm a gyülekezetben. A Bükk lábánál, Eger mellett, egy kis faluban, Noszvajon nőttem fel. Gyerekkoromtól kezdve résztvevője voltam az ottani gyülekezeti életnek. Eleinte a hittantáborok jelentettek nagy élményt, később pedig, ifisként a szolgálatba is bekapcsolódhattam.

Az érettségi után andragógia szakra kezdtem el járni, a Kodolányi János Főiskolán. Ezen a szakon felnőttképzést, és rendezvényszervezést tanultam leginkább, aminek nagy hasznát veszem már most, és valószínűleg később lelkészként is. A főiskola

első évében felvételiztem a teológiára, mert ekkorra vált világos-sá számomra, hogy mi az az út, küldetés, ami felé Isten vezet.

Az elmúlt években leginkább fiatalokkal foglalkoztam a szolgálatok során. Sokat tanultam ezeken az alkalmakon, és nagyon megszerettem mindazt, ami ezzel jár: a szervezést, a játékvezetést, a csoportalkalmakat, a lelki gondozást. Isten „közbeavatkozásait” és életeteket átformáló erejét láthattam és csodálhattam. Így örülök annak, hogy a hatodév során is ezen a területen mozoghatok.

Az érdeklődési körömbe tartozik még a gyermekvédelem, ami nem állandó része a szolgálatomnak, de időnként fel-felbukkan. Hosszú távú terveim között mindenképpen helye van. A szakdolgozatomat is ebben a témában kezdtem el írni, aminek a címe: „Gyermekvédelem a református egyházban?!”. Itt meg is ragadom az alkalmat: ha valaki jártas ezen a területen, szívesen fogadom a véleményét, információit, tanácsait.

Remélem, hogy majd egyre jobban megismerjük egymást!

Ha valamiben tudok segíteni, bátran forduljanak hozzám!

Szeretettel, Isten áldását kívánva:

Ferencz Lilla

Gellén István köszöntése

Mióta újjáindult a 241-es cserkész csapat szerencsére mindig tudtunk némi időt szakítani a háború előtt aktív, még velünk lévő tagok látogatására, de legalábbis a számontartására. Először a Wekerle telepen találtuk meg Bogáti Pétert, de csakhamar kiderült, hogy két házzal alattunk is él egy cserkész; Gellén István. Évekkel a Hód órs nála tett látogatása után a körzetembe került - ekkor ugyanis részt vettem a látogató szolgálatba.

Ennek folyamán aztán édesapámmal beszerveztük a konfirmációs fogadalom újítói közé.

A legtanulságosabb élményem az volt vele, mikor egy napon igazítani kellett az egyik ajtónkon s akárhogy erőlködtünk - egy lapát, két életerős férfi – nem tudtuk visszatenni. Leszöltünk így az öregúrnak, aki aztán egymaga első próbálkozásra visszatette. Fel is derengett akkor, hogy amit a háború előtti cserkészekről mondtak az nem volt túlzás.

Tavaly aztán ismét volt lehetőségünk a hosszabb találkozásra. Történt ugyanis, hogy Baksa Viktor barátunk OKI-s képzéséhez keresett életút interjú alanyt. Így aztán kétszer is beülhettünk Pista bácsihoz és hallgathattunk küzdelmes életének történetét. Beszélt a háborús élményeiről és arról, hogy a túlélés hogy megerősítette. Sok dolgot megtudhattunk a korabeli Budafokról is. Ezúton is gratulálunk neki a 90. év betöltéséhez!

Szabó Máté

Nagy Eszter Gabriella konfirmációs bizonyágtétele

Évekkel ezelőtt, különösen nehéz helyzetbe kerültem. Nagy megpróbáltatást jelentett. Munkanélküliség, életmódbeli változás, betegség, mindez egyszerre. Nehézségeim gyerekeimet is érintette, holott övni akartam a problémáktól. Csalódtam, az általam eltervezett életben, a barátnak hitt barátban, és nem értettem az okát. A nehéz időszak átélése, és túlélése Krisztussal volt lehetséges. Nélküle, nem tudom, hol tartanék. Megfogadtam, minden gonddal és kéréssel, Krisztus által, Istenhez fordulok.

Elgondolkodom, miért 50 éves korom táján szólított az Úr, és miért nem előbb. Lehet, nem lettek volna meggondolatlan döntéseim? Járatlan utakon időt-rabló tévelygésem? Évekig tévhitben éltem. Azt gondoltam, hogy a körülöttem lévő emberek, a család, a barátok, a biztonság. Részben, talán. Valójában óriási tévedés. Jézus Krisztus által, az Istenben való hit és bizonyosság a teljes biztonság. Nem voltam, és nem vagyok egyedül. Krisztus állt, Krisztus áll mellettem. Naponta szólítom, gondolatimat vele megosztom. Világomat és életviteletemet, teljesen átrendezte, akarata szerint formálta. Megtanított és bizonyosságot adott, hogy mindenben hozzá forduljak. Megerősített, hogy ne féljek, benne higgyek.

Isten felé, a hála és köszönet kinyilvánítása, fontos pillanat az életünkben. Abban az esetben is, ha jól mennek dolgaink, és abban az esetben is, ha kéréssel fordulunk az Úrhoz.

Mennyei Atyám! Jézus Krisztus!
Hálás vagyok mindazokért akiket szerethettem, akiket szerethettek. Azokért is, akik szerettek és akik szeretnek. És azokért is, akiket még nem ismerek, de általad majd megismerem. Uram! Légy mindig velünk! Uram! Engedd, hogy szerethessünk! Örökké, mindörökké! „*Te Benned bízunk eleitől fogva!*” Ámen

„Aki dalol sosem fárad el”

Általános iskolás éveim jellegzetes élménye volt a templomi éneklés és az ének-zene óra. Bár nem rendelkeztem zenei talentummal, de amikor ezeken az alkalmakon ültem teljesen átszellemültem, szinte más világban éreztem magamat. Ezt követte a Budai Nagy Antal Gimnázium kötelező énekkari részvétele Sisak András tanár úr vezetésével. Ekkor még nem voltam közlekedésen edzett, így az előadásokon rendszeresen elájultam. A cser-

készetem tanult népdalokat is nagyon szerettem, manapság is előfordul, hogy amíg a munkahelyemre utazok valamit éneklek magamban.

A gyülekezeti énekkarral először Ábrahám főigazgató úr születésnapján köszöntőjén szolgáltam, majd Attila invitálására 2014 őszén a próbákra is elkezdtem járni. Kicsit féltem, hogy laikusként mi lesz, de nem volt túljelentkezés, így egy új baráti közösségbe kerülhettem be. A hétfő esti próba időpont pedig kapóra jött, hogy a munkahét kezdete ne legyen túlméretezve. Különleges élmény más oldalról látni az ismert programokat, hiszen volt már alkalmam Szőlőskerten, Rózsavölgyben és a Szent István templomban is zengedezni. A 2015-ös óvodás farsangon pedig egy kötetlenebb előadással taroltunk.

Szabó Máté

A 2016-os év tervezett programjai

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy az alábbi programokban lehetnek változások!

Ezért kérjük, hogy kísérjék figyelemmel az istentiszteletek után elhangzó hirdetések, vagy tájékozódjanak a gyülekezet honlapján, vagy érdeklődjenek a lelkesi iroda telefonszámán.

október

31. hétfő	18.00	Reformáció - ünnepi istentisztelet az evangélikus templomban
-----------	-------	--

november

5. szombat	18:00	Vespera
8. kedd	19:00	Presbiteri gyűlés
19. szombat		Őszi levélseprés
20. vasárnap	10:00	Pedagógusok eskütétele

26. szombat 16:00 Adventi kézműves délután
27. vasárnap 16:00 Adventi gyermekműsor

december

4. vasárnap 17:00 Diakóniai vasárnap- jótékonyági vásár
Ajtónyitó istentisztelet
6. kedd 19:00 Presbiteri gyűlés
11. vasárnap 15:00 Nyugdíjas karácsony
17. szombat 18:00 Ádventi virrasztás
24. szombat 15:00 Gyerekműsor
23:00 Karácsony éjjeli istentisztelet
25. vasárnap 10:00 Úrvacsorás karácsonyi istentisztelet
26. hétfő 10:00 Úrvacsorás karácsonyi istentisztelet
31. szombat 23.45 Évzáró-évkezdő úrvacsora

2017. január

1. vasárnap 10.00 Újévi istentisztelet
3. kedd 19:00 Presbiteri gyűlés
7. szombat 18:00 Vespera

□ □

Ajándékozáshoz ajánljuk
a felnőtt és gyermekkönyvek
széles választékát,
bibliákat, énekes könyveket, naptárakat
cd-ket és dvd-ket.

□ □

Rendszeres gyülekezeti alkalmak

Vasárnap:

10.00 Istentisztelet,
minden hónap első vasárnapján úrvacsora,
minden hónap harmadik vasárnapján szeretetvendégség

17.00 Ifjúsági óra

Hétfő

18.00 Énekkar

Kedd

9.30 Baba-mama kör

18.00 Bibliaóra

Szerda

10.00 Bibliaóra nyugdíjasoknak

18.00 Bibliakör a vasárnap ige körül

Csütörtök

8.00 Bibliaóra

9:30 Varrókör

Péntek

18.00 Aero-ífi

Szombat

16.00 Fiatal felnőttekalkalma

18.00 Vespera (minden hónap első szombatján)

Budapest-Budafoki Református Egyházközség

1221 Budapest, Demjén István u. 2.

Telefon: 229 22 78

E-levél: reformatus@bfok.t-online.hu

Lelkipásztor: Nagy Péter

Iskolalelkész: Németh Tamás

Beosztott lelkészek: Lakatos Enikő és Papp-Tóth Viola

Gondnok: Németh Géza

Hitoktatók : Ábrahám Angéla, Váradiné Sipos Judit, Vigné Papp Ibolya

Honlapunk: <http://www.feltamadas.hu>

IMÁDSÁG A BEFOGADÓ ISTENTISZTELETEN

2016. 09.04.

Mennyei Édesatyánk!

Köszönjük, hogy itt lehetünk!

Köszönjük, hogy egyre többen itt lehetünk!

Hálát adunk Neked, hogy az elsős kisdíákok elkezdhetik ezt a tanévet!

Kérjük, adj nekik és szüleiknek erőt és kitartást, hogy legyen egymásra elegendő idejük és figyelmük!

Tapasztalatból tudjuk, hogy néha ez nem könnyű feladat, de a Te segítségeddel könnyebbé válhat!

Kérünk Téged, add, hogy mindannyian szeretetben és a hittel megerősített lélekkel növekedjünk!

Köszönjük Neked!

Pállay József tanár

BEMUTATKOZNAK AZ ISKOLA ÚJ DOLGOZÓI

NÉMETH TAMÁS iskolalelkész

Szüleim és nagyszüleim révén törzsgyökeres kunszentmiklósi embernek mondhatom magamat, aki mindig is büszke volt arra, hogy hová született. Édesapám kőműves-burkoló mester, édesanyám a helyi földhivatalban köztisztviselő, egy nővérem és két húgom van.

Családom által eredendően nem részesültem vallásos nevelésben, de gyerekkori barátaim révén már általános iskolásként részese lettem a helyi református gyülekezet vasárnapi iskolájának és betlehemes színjátszó körének, majd nővérem nyomdokain járva a városi Baksay Sándor Református Gimnázium nyolcosztályos tagozatába iratkoztam.

Pár évvel később a saját és családom életét meghatározó élménysorozat részeként, tizenöt évesen, megkeresztelkedtem és egyben le is konfirmáltam. Hosszas tusakodás után tizennyolc évesen lemondtam régóta dédelgetett főállású környezetvédelmi álmomról, és a természet védelme helyett teremtés és lélek védelme felé fordultam, jelentkeztem és felvételt nyertem a KRE-HTK egyetem teológus-lelkész szakirányra. A lelkipásztori szolgálatra

azóta is igen nagy elhivatást érzek magamban. A teológiai tanulmányaim utolsó (hatodik) évében a református egyház vezetésétől segédlelkészi kirendelést kaptam a Budapest-Pozsonyi úti református gyülekezetbe, ahol négy éven keresztül szolgáltam ifjúsági és gyülekezetszervezői munkakörben.

Az ifjúság iránti felelősségemből fakadóan jelenleg mesterképzést végzek a Károli egyetem vallásstanár-nevelő levelező szakán. Nagy kiváltságnak érzem az életemben, hogy igehirdető lehetek, nem elfelejtve Pál apostol szavait: a kegyelem „nem azé, aki akarja, nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm 9,16) Isten csodálatos ajándékának élem meg, hogy Horváth Rebeka személyében életre szóló társsal ajándékozott meg, akivel 2016 augusztusában kötöttünk házasságot.

□ □

DIZSERI BARNABÁS

Budapesti születésű, vidéken nevelkedett, nagycsaládból származó pedagógus vagyok, magyar nyelv- és irodalom, illetve médiatanári végzettséggel. A Károli Gáspár, majd a Pázmány Péter Tudományegyetemet elvégezve idén június 18-án házasodtam, feleségem szintén magyar nyelv- és irodalom szakos médiatanár: Dizseri-Kiss Borbála.

Dizseri...

Az évek során számos, a következőhöz hasonló bemutatkozást éltem már meg: „Mit is mondott? Dizseri? Én ismertem a tanár/az igazgató nagypapáját Dizseri Sándort!”, vagy „Dizseri? Az orvos Dizseri Tamás az ön nagybátyja?”, vagy „Dizseri? Engem tanított a nagymamája: Rozika néni!”.

Dizseri...

Egy család, tele lelkipásztor, orvos tanár-tanító és „egyéb” humán foglalkozású felmenőkkel, meg kétkezi munkás feljebb menőkkel, akik előttem már alaposan kiismerték az élet ösvényeit: kitaposva azt, amit ők gyomnak véltek, ápolva azt, ami virág volt és - míg virág a világ - az is marad -. Előttem pedig az út: keressem meg, hogy mi az, ami azóta gyomként nőtt, és mi az, ami virágba fog egyszer borulni.

Ezt érzem a Rózsakerti Demjén István Református Iskolában egyik legfontosabb feladatomnak, így tudok csatlakozni a már évek óta itt tanító, tapasztaltabb kollégáim áldással teli munkájához.

Ugyanakkor (tiszteletet téve William Stern [a XX. század elejéhez képest] egészen újszerű elmélete és felfogása előtt, hogy a pedagógia „nem csupán a nevelés, hanem a *környezet* és *tapasztalat* is...”) szeretném megköszönni azoknak, akiknek kiváltképp köszönhető, hogy pedagógus lettem. Édesanyámnak és édesapámnak, akik nélkül...Leszkovszki Albin tanár úrnak, Huszics Vendelnének és Huszics Vendelnek és minden pedagógusnak a sárbogárdi Petőfi Sándor Gimnáziumból. Rácz Attilának, színész-dramaturg tanáromnak, aki a Keleti István Művészetoktatási Intézményben tanított engem. Atlasz Gábornak és a többi pedagógusnak, akiktől szintén ebben a pár évben tanulhattam. Sályiné Pásztor Judit tanárnőnek és Kovács Ákos tanár úrnak, akik a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen formálták gondolkodásmódom. Végül, és nagyban feleségemnek, akire valószínűleg nem vár más, mint úgy jó 40 évnyi dolgozatjavítás és virágcsokor, órákra készülés és krétapor és reméljük, hogy sok, sok öröm.

□ □

HORVÁTH REBEKA

Pilisszentlászlón nőttem fel, egy nagy református családban. Édesapám belsőépítész, édesanyám pedig református lelkész, múzeumvezető. Két testvérem van.

A tanítóképző főiskolát Budapesten végeztem, ezután egy évet töltöttem Kuvaitban, mint óvónő.

Két évet tanítottam Csobánkán hátrányos helyzetű, de annál kedvesebb roma gyerekek közt. Idén tavasszal kereste meg az iskola férjemet.

Szeptember óta mindketten itt vagyunk az iskolában – Tamás, mint iskolalelkész, én mint boldog harmadik osztályos tanító néni. Az iskolában nagy szeretettel fogadott minket a vezetőség, a tanárok és a gyerekek. Mindketten úgy érezzük, hogy a helyünkön vagyunk – hiszem, hogy Isten mindig egy lépéssel előttünk jár. Pedagógiai hitvallásom Bőjte Csaba egyik híres mondata: A szeretet gyógyszer, nem jutalom.

□ □

KASS ORSOLYA

Szolnokon születtem, Tiszajenőn éltünk szüleimmel és ott is nőttem fel két testvéremmel, valamint ott jártam ki az általános iskolát is, majd Tizsakécskére költöztünk. Alsó tagozattól kezdve népi énekelek. Gyermekkoromban főként nagyszüleimtől hallhattam Istenről és képzelhettem el, hogyan is működik az élet és a nagyvilág, valamint- tanultam meg imádkozni. Mivel nem volt a falunak temploma, és számomra kisgyermekként

ismert imaközösség, így csak a magam kis világában „beszélgettem Istennel”.

Általános Iskola után Vácra felvételiztem, a Pikéthly Tibor Zeneművészeti Szakközépiskolába, - amit nagyon megszerettem, - de sajnos két hónap után eljöttem gyermekkori gyengeségem miatt, majd Szolnokra a Tiszaparti Gimnáziumba jelentkeztem ének szakra. Utolsó gimnazista évemre az iskola a Váczi Egyházmegye „uralma alá került” és Római Katolikus Tiszaparti Gimnázium és Általános Iskola lett.

Gimnázium után, a Károli Gáspár Református Egyetem tanítóképző főiskolai karára jelentkeztem tanító szakra. Az új kezdettel párhuzamosan bementem a Tiszakécskei Református Egyházközséghez és jelentkeztem konfirmációs órákra, majd megkeresztelkedtem és konfirmáltam. Rá egy évre jelentkeztem a főiskolán a református kántorképző szakra remélve, hogy közelebb kerülhetek Istenhez és a zenéhez is.

A mögöttem hagyott nehéz hónapok után, örömet szerezve ide intézte a tennivalóimat a jó Isten a Rózsakerti Demjén István Református Általános Iskolába, amelyeket – még, ha néha pillanatokra csüggedve is –, de annál inkább szeretettel és örömmel látok el. Fontosnak tartom, hogy a gyerekek szeretettel tegyék azt, amit csinálnak, és hogy ők is érezzék, hogy szeretik őket, törődnek velük. Örömmel tölt el, hogy itt lehetek, hogy itt kezdhettem el a pályafutásomat a Rózsakerti Demjén István Református Általános Iskolában.

Az eddig elértékért: SDG.

□ □

MALOMVÖLGYI TAMÁS

Ebben az évben diplomáztam a Károli Gáspár Református Egyetem angol szakán. Egy olyan iskolát kerestem, ahol odafigyelnek a gyerekek erkölcsi és érzelmi fejlődésére, ahol barátságos légkör uralkodik.

Egy ismerősöm, Baloghné Szabó Magdolna - aki jelenleg is angolt tanít az iskolában - figyelmembe ajánlott egy szabad álláshelyet, amit megkaptam és örömmel el is fogadtam. Szeptember óta tanítok itt és beigazolódtak az ígéretek, hiszen azt tapasztalom, hogy a keresztyény szellemiség, ami áthatja az intézményt, megteszi a hatását. A gyerekek tiszteletudóbbak, kedvesebbek mint máshol, és a tantestületi közösség is nagyon összetartó. Ilyen körülmények között jól telik a munka is.

Eredetileg Oroszlányból származom, ahol a helyi evangélikus énekkarnak, és az ifjúsági csoportnak sok évig aktív tagja voltam. Szeretek énekelni, ezért nagy örömömre szolgált, hogy többek között Bach, Handel, Mozart nagyobb műveit is énekelhettem a kórossal. Az ének ma sem hallgatott el, ma a tanóráimba építem be a muzsikát, hiszen a gyerekeknek hatalmas élmény és remek motiváció az, amikor gitárkísérettel énekelhetnek angolul az órákon. Így sokkal könnyebben, játszva ismerkednek meg az angol kultúrával és a szavakat is könnyebben tanulják meg.

Énekelni jó, hiszen a 33. Zsoltár is zengi: Énekeljetek új dalt az Úrnak, daloljatok neki szép örömeinket zengve!

□ □

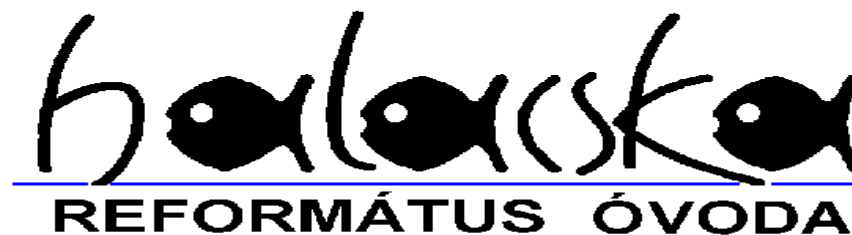
PÉTER ORSOLYA

Budapesten születtem és jelenleg is itt élek. Családom Erdélyből, Torockóról származik, így természetes, hogy öcsém-mel együtt unitárius vallásúak lettünk.

A Nagy Ignác utcai Unitárius gyülekezet tagjai vagyunk, ott konfirmáltam annak idején én is, és kisfiam Csombor is ott lett megkeresztelve.

Szüleim szerették volna, ha egyházi iskolában folytatom a középiskolai tanulmányaim, így kerültem a budapesti református gimnáziumba. Az ott eltöltött négy év alatt az angol tantárgy állt hozzám legközelebb. Az érettségi vizsga után Londonba mentem egy évre tapasztalatot gyűjteni. Nagyon szerettem kint élni, világot látni, tanulni, utazni, kulturális programokban részt venni. Egy év elteltével hazajöttem, és a Veszprémi Egyetem angol nyelv és irodalom szakán végeztem, majd Pécsen szereztem másoddiplomát. Tanításra eleinte nem gondoltam, de végül belevágtam, és hamar megszerettem. A kezdeti sikerek meghozták a munka gyümölcsét. A sok hálás, pozitív visszajelzés örömmel tölt el, és arra ösztönöz, hogy még többet tegyek a felnövő ifjúságért. A mai napig szívesen oktatok gyermekeket és felnőttet egyaránt. Diákjaim visszajelzése szerint bár szigorú vagyok, de érthetően adom át a tudást. Úgy gondolom, hogy a tanításhoz a pedagógia mellett rengeteg pszichológiai ismeretre is szükség van, úgy érzem, hogy ez sem áll tőlem távol.

Kisfiam jövőre kezdi az általános iskolát, szeretném, ha a családi hagyományokat folytatva ő is a Baár-Madas Református Gimnáziumban szerezne meg az érettségi bizonyítványát.

Bemutatkoznak az óvoda ez évben érkezett munkatársai

Badacsonyi Jánosné, született Széplaki Ibolya vagyok. 1961-ben születtem. 1981-ben középfokú óvónői képesítést szereztem. Még abban az évben férjhez is mentem, három gyermekem született. Sajnos az első betegen, és őt 16 hónaposan elveszítettem. Két saját gyermekem nevelésével foglalkoztam. Őket sikeresen felneveltem. Szakmát adtam a kezükbe. Ma már egy óvodás kis unokával is büszkélkedhetek.

Az élet úgy hozta, hogy a hivatásomban már nem tudtam elhelyezkedni, hanem egy új szakmát tanultam, és ebben dolgoztam csaknem harminc évig. De mindig foglalkoztatott a gondolat, hogyan térhetnék vissza az eredeti hivatásomhoz? Ezért kerestem dajkai állást több éven át. Mikor már majdnem lemondtam erről, akkor teljesült.

Rövid gondolkodás után belevágtam ebbe a váltásba, és azt mondhatom, jól döntöttem. Nagyon jó az óvodai közösség, szeretek itt dolgozni. És ez azért is van, mert a gyerekektől is nagyon sok szeretetet kapok.

Remélem, a munkámmal segíteni tudom az óvónők és a többi dajka munkáját is.

Úgy érzem, az óvodai közösség befogadott, és ami rajtam múlik megteszem, hogy ez így is maradjon.

□ □

Kusztora Enikő vagyok. 2016 áprilisában kerültem a Halacska Óvodába. Először a Kis Halacskában a Balambér csoportban voltam dajka, szeptembertől pedig a Fehérke csoportban töltöm be ezt a munkakört.

Erdélyből származom. 2002 óta élek Magyarországon, 2007 óta Érden. Itt alapítottam családot férjemmel, két gyermekünk van. A lányunk kilenc a fiunk öt éves. Aktív tagjai vagyunk az Érdligeti Református Gyülekezetnek.

Középfokú tanítói végzettségemmel dolgoztam korábban a tanügyben. Később a kereskedelemben helyezkedtem el, majd családom lett. Mivel nagyon szeretek gyerekek között dolgozni, szívesen jöttem a Halacska Óvodába, ahol nagy szeretettel fogad-

tak. A nagyobb óvodában több kolléga van, de itt is befogadtak és jól érzem magam.

□ □

Nagy Bianka Ildikó vagyok, óvodapedagógus. Idén szereztem óvónői diplomámat a Károli Gáspár Református Egyetemen. 2015. decemberétől dolgozom a Halacska Református Óvodában. Fontosnak tartom, hogy a gyerekek jól érezzék magukat az óvodában, sok boldog percet éljenek át, kapják meg a szeretet, biztosságot adó érzést, továbbá személyiségük sokoldalúan fejlődjön, harmonikusan, az életkori és egyéni fejlődési ütemük szerint. Célom, hogy a rám bízott gyermekek vidám és kiegyensúlyozott felnőttekké váljanak. Tiszteljék és szeressék embertársaikat, valamint a körülöttük lévő világot.

□ □

Szabóné Nagy Zita vagyok, 1976-ban születtem Budapesten.

Az érettségi után kozmetikus szakiskolát végeztem majd a szakmában dolgoztam egy ideig.

A XXII. kerületben lakom. Férjnél vagyok, van két gyermekem hét és tizenhat évesek. Az esküvőm itt a Budafoki Református templomban volt. Második gyermekem születése után már nem dolgoztam a korábbi szakmámban.

2014-ben elvégeztem a dajka-képző iskolát.

Úgy éreztem a gyerekek közel állnak hozzám ezért inkább ezt a hivatást választottam.

Jómagam református hívő ember vagyok. A Halacska Református Óvodában szeptembertől dolgozom.

Jelenleg a Napsugár csoportban, ami kiscsoport, végzem napi feladataimat,. A kollégáimmal jól kijövök és megértjük egymást. Jó itt dolgozni, mert szeretetteljes légkör vesz körül.

Beszélgetés Takácsné Juhász Krisztinával

Zs. - Kedves Kriszti! 2016 tavaszán életveszélyes állapotba kerültél. De Istennek hála felépültél. Szeptembertől vissza tudtál állni a munkába is a Szőlőfürt csoportba, ahol dajka néni vagy. Beszélnél arról, hogy mit éltél meg? Hozott e változást az életedbe mindaz amin keresztül mentél? Mi az ami változott az életedben?

K. - Egy tervezett rutin beavatkozás, amit a gyomromon végeztek el, rendben lezajlott. De pár napra rá kiderült, nem jártak el

elég körültekintően (nagyon elvékonyodott a gyomorfal, mely a fájdalomcsillapítók hatására kilyukadt) Így otthon a lábadozás napjaiban sokkos állapotba kerültem. Összeomlott a keringésem, időérzékemet is elvesztettem. Csak villanásokra emlékszem arra nem, hogy kerültem a mentőbe és onnan a műtőbe. Az meg van, hogy a lélegeztetőt beköti az altató orvos, a nevenem szólít és azt mondja: „Krisztina! Súlyos életveszélyes állapotban van, meg fogjuk operálni!”

Meglepő most is a számomra, hogy se fájdalom, se izgalom, se félelem nem volt bennem, erre is tisztán emlékszem. Ezután semmire, mert a műtétet követően napokig kómában tartottak. Három napig fennállt a közvetlen életveszély is. Ez épp a Nagyhétre esett. Majd az a következő kép, hogy két nővérke ébresztget: Krisztina ébresztő Húsvét hétfő van.

Zs. - Ezután még heteket töltöttél az intenzív osztályon.

K. - Igen. Míg az altatószerektől kitisztultam az három napig tartott. Furcsán egybefolyik a nappal és az éjszaka mert úgy éreztem, hogy nem aludtam semmit ezalatt. Nem is tudtam különbséget tenni alvás és ébrenlét között. Nyomasztó, sötét furcsa képek jöttek, ha lehunytam a szemem. Kerestem a fényt, a világosságot akartam látni. Tudatosan derűs dolgokra gondoltam, az ovira, kellemes élményekre. Fennhangon imádkoztam és énekeltem. A nővérek mondták később, mintha valakivel ténylegesen beszélgettem volna nekik úgy hangzott. Nagyon sok közlendőm volt a hozzám érkezőkhöz. Bizakodó voltam, feltöltve boldog örömmel, és ezt mind egyszerre el akartam nekik mondani. Terveztem a felépülésemet. Teljesem magabiztos voltam abban, hogy sikerül.

Családom, csak a felébredésem utáni harmadik naptól nyugodott meg.

Aztán kitisztult teljesen, hogy nekem mi mindent kell megtennem felépülesemért. Mindig követtem az eredményeimet, együttműködtem az orvosokkal és ápolókkal, gyógytornásszal.

Nagyon sok erőt adott az a törődés, amit a családom, férjem, testvérem, és az óvodai kollégák látogatásából merithettem.

Mint később megtudtam, folyamatosan jöttek akkor is, mikor még altatásban voltam. A látogatási időt teljesen kitöltve és felváltva imádkoztak értem. Most is megrendítő arra gondolni, hogy hatott rájuk és utólag rám is, mikor könnyem csordult, vagy a kezem mozdult, vagy a szemem kinyílt, mintha reagáltam volna az imára.

Megtapasztaltam az ima erejét.

Megtapasztaltam, és velem együtt a tágabb munkatársi kör is, aki hordozott engem, hogy a közös ima honnan fel tud állítani valakit. Azt mondják, hogy a gyógyulásom megerősítette őket is a hitükben.

Bizonyság volt ez a kitartó mellém állás a kórházi dolgozók előtt is. A hozzám várakozó látogatókat „Familia KFT-ként„ emlegették. Türelemmel engedték, hogy a háromnegyed óra látogatás időt kicsit meghosszabbítva, mindenki bejusson néhány percre hozzám.

Az intenzív osztályon hosszúak voltak a napok és gyorsan zajló eseményeknek, új betegek érkezésének, vagy épp az elhalálozott távozásának fültanúja voltam, mivel épp a nővérpultra nézett a szobám. Mikor már teljesen magamnál voltam, imádkoztam a betegtársaimért és azért is aki meghalt.

Zs. - Hogy teltek a lábadozás napjai otthon?

K. - Fegyelmetten követtem a napi rutint még heteken át. Ez teljesen lekötött, és kitöltötte a napjaimat. Még hosszú út állt

előttem, hogy visszanyerjem az önálló biztos mozgásomat, hogy elmúljanak a maradvány tünetek(hányinger, rossz közérzet., erőtlenség érzés) Bíztam és tettem amit kellett, végeztem a gyakorlatokat, kitartóan. Még nem volt erőm belegondolni, hogy min is mentem keresztül.

Zs. - Az átélések feldolgozása, még csak ezután következett.

K. - Igen. Szerettem volna összerakni azoknak a napoknak a történéseit, amikor nem voltam magamnál. Óvatosan fogtam csak hozzá. Először a látogatók elmeséléséből, hogy mi is történt velem valójában. Rakosgattam a mozaikokat. Egy barátnőm blogot írt a Facebookon, mintha beszélgetne velem, ez naplószerűen rögzítette, hogy ő hogyan fogadta a velem történeteket. De csak a nyár folyamán, mikor már elég erősnek éreztem magam lélekben is a szembenézésre, a történetek felidézésére, újraolvastam a kórházi zárójelentésemet, majd sok velem kapcsolatos internetes levelezést böngészttem végig. Ezzel készítettem magam a szeptemberi visszatérésre.

Tudtam, hogy a nyár végére 100%-osan jól kell lennem, hogy jöhessenek újra dolgozni.

Fokozatosan szoktattam magam az ovihoz. Még a tanév vége előtt bejöttem néhányszor. Eleinte más hozott, aztán már tudtam önállóan újra vezetni. Érzelmileg is folyamatosan készültem a visszatérésre, ez még most is zajlik bennem.

Zs. - Mi változott meg, mi az, amire másképp tekintesz, a felépülésed után?

K. - Rácsodálkozom arra az erőre, ami bennem volt, ami a felépülesemet segítette. Honnan volt bennem ez? Most sírósbab vagyok, kicsit hullámzóbb az állapotom. Talán az is okozza, hogy kiderült, szükséges lesz még egy beavatkozás, ahogy erre készen áll a szervezetem.

Mindenképpen változott az élethez való hozzáállásom. Bizonyosságom van abban, hogy a legfontosabb: tudjak hálás lenni hétköznapi dolgokért. Sokkal jobban, mint eddig. Nem mindegy, hogy természetesnek veszem, vagy hálás vagyok a napsütésért, a családomért, a barátaimért, a kapcsolataimért, az egészségemért, a munkahelyemért.

Kell tudnunk imádkozni, hálát adni, minden nap értelméért, szépségéért.

Megerősített engem is a hitemben, hogy a velem történtek másokat is erősítettek a hitükben. Fontossá vált a számomra, hogy másoknak is bizonyosságot tegyek arról, amit átéltem.

Észrevettem, hogy sokkal nyitottabb vagyok a segítő odafordulásra teljesen idegenek felé is. Szívvel figyelem hol tudok segíteni akár egy megszólítással, figyelmességgel, gesztussal. Sok mindent másként látok, az Ige is jobban megérint, mint korábban, szól hozzám.

Zs. - Van e még valami, ami ide kívánczik?

K. - Mivel a hála az egyik kiemelkedő tapasztalatom, szeretném újra kifejezni mennyire hálás vagyok a családomnak, hogy mindvégig mellettem álltak, különösen a férjemnek, és a testvéremnek. És nagyon köszönöm a kollégák imádságos és tettekben is megnyilvánuló szeretetét. A sok látogatást, a reggeli napindító gondoskodást, ami kapcsolatomat elmélyítette veletek.

Némethné Pötördi Zsuzsa